

Sandau: Retsforbundet kan medvirke til fremme af det foreliggende lovforslag. Som det gælder så megen anden lovgivning, er der forud for dette lovforslags fremsættelse gået et udvalgsarbejde, hvis opgave det var at iværksætte en nærmere undersøgelse af den kritik, der fra forskellig side har været fremsat mod de foranstaltninger, der efter den gældende lovgivning kan anvendes med hensyn til arbejdsmodvillige personer, alkoholikere, løsgængere og personer, som i øvrigt har vist asociale træk. Det har sikkert været berettiget, når der er rejst kritik af disse anstalter, som i deres nuværende indretning hører en svunden tid til, og som har været befolket af disse asociale personer. Der er ikke tvivl om, at der har været anbragt mange medborgere under forhold, der mere var en foranstaltning rettet imod personen end en foranstaltning, der kunne være til hjælp og støtte for den pågældende.

Mange af de foreslåede ændringer gælder forandring af betegnelser, idet f. eks. ord som tvangsarbejdsanstalter, forsorgsanstalter o. lign. udgår. Men disse ændringer dækker dog kun over, at der sker en reorganisering af disse anstalter, hvis formål skal være så vidt muligt at hjælpe disse mennesker tilbage til en tilværelse, hvor de kan genvinde respekten for sig selv.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Foged i, at der er brug for idealisme og privat indsats her; men mon ikke også tiden er løbet fra den, for efterhånden som staten tager sig af alt og alle, er der vist ikke plads for meget privat initiativ på dette område? Retsforbundet har da også altid støttet forsorgslovgivningen og altid tilkendegivet, at vi har den største interesse i at medvirke til at skabe de bedste muligheder for reorganisering.

Jeg har forstået, at det ikke er meningen, at der skal bygges nye anstalter, men blot at de bestående skal inddeles i flere afdelinger, for at den enkelte kan få netop den behandling, der må anses for bedst mulig, med størst mulig vægt på socialpsykiatrisk hjælp og med virkelig kvalificeret personale. Forhåbentlig er der netop blandt det kvalificerede personale, der går ind for dette arbejde, folk, der føler det som et kald.

Antallet af dem, der har måttet søge disse anstalter, er blevet mindre og mindre;

men mon ikke også det beror på, at mange af de mennesker, der tidligere blev anbragt på sådanne anstalter, nu bliver støttet og hjulpet gennem forsorgslovgivningen på andre områder?

I øvrigt kan også vi tilsige et velvilligt udvalgsarbejde.

Lynnerup Nielsen: De foreslåede ændringer i forsorgsloven, som i det væsentlige tager sigte på arbejdsanstalterne, er ændringer, der hviler på et mangeårigt arbejde i en kommission, der har afgivet ikke mindre end 4 betænkninger. Det må siges, at der er gået ild i hele det sociale spørgsmål, der knytter sig til den offentlige forsorg, derunder også forsorgen vedrørende de såkaldte arbejdsanstalter. Det klientel, som har ophold på arbejdsanstalter, af hvilke der landet over er godt en snes stykker, tæller mellem 1 500 og 1 600. Det er ikke noget overvældende stort antal, og jeg har da også ved læsningen af den sidst afgivne betænkning fået det indtryk, at tallene er dalet betydeligt gennem den sidste snes år. Det er kun glædeligt, at det er tilfældet. Det har vel også relation til beskæftigelsen, til anden social lovgivning og til samfundsforholdene i almindelighed. Men derfra og til at bringe det nuværende tal langt længere ned er der et stort spring; og at der slet ikke mere skulle være mennesker, der af en eller anden årsag havner under denne del af vor sociale forsorg, må vist være helt utænkeligt.

Nu er forholdet også det — sådan forstår jeg det i det mindste — at de indlagte kommer ind af mange forskellige årsager. Anstalternes klientel er meget varierende; der kommer gamle, for hvem opholdet slet og ret er et spørgsmål om forsørgelse, om kur og pleje. Jeg forstår bare ikke helt, at mange af disse ældre mennesker ikke kunne komme ind på de almindelige alderdomshjem og leve livet sammen med jævnaldrende medborgere. Jeg forstår meget vel, at alle ikke kan, men var det ikke muligt at anbringe en del på de almindelige alderdomshjem?

Personlig erindrer jeg et tilfælde, hvor en 79-årig mand blev anbragt på en sådan arbejdsanstalt, og grunden var den simple, at han, da hans arbejdskraft ebbede ud, ikke kunne få aldersrente, som det dengang